

ЛЮДЗІ БЕЛАРУСКАЙ НАВУКІ**ВУЧОНЫ З ГУШЧЫНІ НАРОДА**

(Да 60-годдзя з дня нараджэння акадэміка У. П. Карлоўскага)

Шэсцьдзесят гадоў — гэта ўзрост трывайдалай сталасці, а для навукоўца яшчэ і сфарміраваных ўстойлівых погляды і меркаванні пра прадмет даследавання і назапашаны патэнцыял для падрыхтоўкі змены. Пры гэтым юбіляр яшчэ поўны энергіі і задумаў, рэалізацыя якіх абяцае важкі сацыяльна-эканамічны ўклад. Усё гэта ў поўнай меры адносіцца да Уладзіслава Піліпавіча Карлоўскага, акадэміка, дырэктара Інстытута меліярацыі і лугаводства.

Уладзіслаў Піліпавіч нарадзіўся 25 верасня 1933 года ў вёсцы Маўчань, што на Гомельшчыне, у сялянскай сям'і. Усё было — і беднасць, і бядогі. Не абмінулі сям'ю і сталінскія рэпрэсіі. Толькі ў 1955 годзе быў рэабілітаваны бацька Карлоўскага Піліп Цімафеевіч, але ўжо, на жаль, пасмяротна.

Уладзіслаў Піліпавіч прайшоў жыццёвы шлях, характэрны для свайго пакалення. Светлы розум, прыроджаная кемлівасць і сялянская працавітасць заўсёды дапамагалі яму ў дасягненні мэты.

У 1955 годзе скончана Беларуска сельскагаспадарчая акадэмія. Праца ў меліярацыйных органах. Навуковую працу У. П. Карлоўскі пачаў у Інстытуце меліярацыі, дзе ён вучыўся ў аспірантуры. Яго навуковым кіраўніком быў прафесар А. Ф. Печкуроў — вялікі эрудыт у навуцы, бескампрамісны і патрабавальны да сябе і іншых. У той час у інстытуце працавалі буйны спецыяліст у галіне балотазнаўства З. І. Дзянісаў, а таксама прафесары В. М. Зубец, А. І. Івіцкі, Р. І. Лашкевіч, В. Ф. Шэбека. Кожны па-свойму ўплываў на фарміраванне маладога навукоўца.

Пасля аспірантуры У. П. Карлоўскі нейкі час працаваў у Дзяржплане і ЦК КПБ. А калі ў 1977 годзе ўзнікла пытанне пра кандыдатуру на пасаду дырэктара Інстытута меліярацыі, выбар выпаў на Уладзіслава Піліпавіча. Такім чынам, ужо чвэрць стагоддзя калектыў інстытута працуе пад яго кіраўніцтвам.

Першая палова жыцця Уладзіслава Піліпавіча, па сутнасці, прысвечана аднаму важнаму пытанню — праблеме паляпшэння пераўвільготненых земляў, якімі багаты яго родны край. Гэта адна са складанейшых праблем чалавецтва. І юбіляр унёс свой уклад у яе вырашэнне. У прыватнасці, гэта датычыцца тэорыі і практыкі меліярацыі, арганізацыі вытворчасці меліярацыйных работ, іх механізацыі, аховы асяроддзя, дзе жыве чалавек.

Вынікі даследаванняў апублікаваны ў 200 навуковых працах і 27 аўтарскіх пасведчаннях. Зробленыя Карлоўскім высновы станоўча ўспрыняты навуковай грамадскасцю і з'яўляюцца значным укладам у тэорыю і практыку меліярацыі земляў.

Ёсць падставы заслугай акадэміка Карлоўскага лічыць арганізацыю Віцебскай эксперыментальнай гаспадаркі, галоўная задача якой адпрацаваць мадэль рацыянальнага выкарыстання глебаў ва ўмовах перасечанага рэльефу. Зразумела, пра вынікі гаварыць яшчэ рана, але пачатак пакладзены.

Нельга не ўспомніць яшчэ пра адзін навукова-арганізацыйны акт. Гутарка ідзе пра перапрафіляванне ў інстытуце даследаванняў па водных праблемах у лугаводчыя.

Характэрнай рысай акадэміка Карлоўскага з'яўляецца актыўная падрыхтоўка навуковай змены. Пад яго кіраўніцтвам атрымалі вучоныя ступені і званні 11 чалавек, якія працягваюць і развіваюць ідэй свайго настаўніка.

Цяжка пераацаніць ролю юбіляра як арганізатара навуковага калектыву. За гады, калі Уладзіслаў Піліпавіч з'яўляўся намеснікам дырэктара, а потым дырэктарам, інстытут стварыў трывалую навукова-матэрыяльную базу, тут выраслі кваліфікаваныя навуковыя кадры.

Поспехі Уладзіслава Піліпавіча не засталіся незаўважанымі. Ён па праву атрымаў вучоную ступень доктара, вучонае званне прафесара, члена-карэспандэнта, акадэміка. У. П. Карлоўскі — лаўрэат прэміі Савета Міністраў СССР, удастоены высокіх урадавых узнагарод.

Пажадаем жа юбіляру новых творчых поспехаў і нязгаснага энтузіязму, магчымасці і далей працаваць на карысць роднага народа, з гушчыні якога ён выйшаў і верным слугой каго лічыць сябе.

С. Г. СКАРАПАНАУ